

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 614/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 8 czerwca 2021 roku w sprawie II K 338/20			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.		karalność oskarżonego	karta karna	404-404v
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
404-404v	karta karna	- obiektywny wiarygodny dokument stwierdzający fakt karalności oskarżonego,	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	- wynikający z apelacji wniesionych przez obrońcę oraz oskarżonego: 1.zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadne (1,2)	

**podstawę
orzeczenia przez
nieprawidłowe
przyjęcie, że
oskarżony
dopuścił się
zarzucanych mu
przestępstw**

pomimo braku
wystarczających
dowodów winy;

**2.zarzut obrazy
przepisów**

postępowania, a
mianowicie: art. 4
kpk, art.5 kpk i art.7
kpk, poprzez oparcie
rozstrzygnięcia na
dowolnej, a nie
swobodnej ocenie
dowodów,
interpretację nie
dających się usunąć
wątpliwości na
niekorzyść
oskarżonego,
nieobiektywną
wybiórczą ocenę
zeznań świadków -
skutkujące
niewyjaśnieniem
istotnych dla sprawy
okoliczności
dotyczących
nieprawidłowości w
zakresie
rozpoznania osoby
oskarżonego z
udziałem
pokrzywdzonych i
małoletnich
świadków, co miało
wpływ na treść
orzeczenia i
doprowadziło do
wydania
niesprawiedliwego
orzeczenia,

<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Sąd okręgowy nie podzielił żadnego z argumentów przytoczonych przez obrońcę oskarżonego oraz samego oskarżonego w uzasadnieniu zarzutów podnoszonych w ich apelacjach. Zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd I instancji z okoliczności ujawnionych w toku postępowania, wbrew twierdzeniom skarżących, odpowiada zasadom logicznego rozumowania i została dokonana z uwzględnieniem zasady swobodnej oceny dowodów.</p> <p>Należy stwierdzić, iż w ocenie sądu II instancji, sąd rejonowy, rozpoznając sprawę w sposób prawidłowy i wyczerpujący rozważył wszelkie okoliczności i dowody ujawnione w toku rozprawy głównej, przemawiające</p>		

zarówno na korzyść,
jak na niekorzyść
oskarżonego (art.
4 kpk), dokonując
następnie na ich
podstawie
prawidłowych
ustaleń faktycznych
(co do faktu
sprawstwa
oskarżonego w
zakresie wszystkich
trzech zarzucanych
mu czynów). Ocena
materiału
dowodowego
dokonana przez sąd
I instancji nie
wykazuje tu błędów
natury logicznej,
nie była stronicza,
jak również nie
wykracza poza ramy
swobodnej oceny
dowodów,
chronionej
przepisem art. 7 kpk.

Na stwierdzenie
powyższych
okoliczności
pozwala uważna
lektura uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku. W
pisemnych
motywach wyroku
sąd I instancji
wskazał bowiem
dowody, które
obdarzył
przymiotem
wiarygodności oraz
wyjaśnił, którym
dowodom i z jakich
powodów dał im
wiarę. Wskazał także
dowody, którym
waloru
wiarygodności

odmówił i
precyzyjnie oraz
przekonywująco
wyjaśnił, z jakich
przyczyn na wiarę
nie zasługują.

Ustalenia
poczynione przez
sąd rejonowy w
oparciu o tak
dokonaną ocenę
dowodów są zatem
prawidłowe, co w
ocenie sądu
odwoławczego
prowadzi do
przekonania, iż
zarzuty apelacyjne
podnoszone przez
obrońcę
oskarżonego w tym
zakresie są chybione.
Wątpliwości sądu
okręgowego nie
budzi również
uzasadnienie
zaskarżonego
wyroku, które
zostało sporządzone
oszczędnie, ale też
dostatecznie z
zachowaniem
wymogów art. 424
kpk i na tyle
szczegółowo, że
pozwala na kontrolę
odwoławczą
prawidłowości
skarżonego
rozstrzygnięcia.

Apelujący
bezsukutecznie
oczekują
odmówienia waloru
wiarygodności
zeznaniom
pokrzywdzonych J.
W. i E. W.
oraz świadków K.

W. i W. N.
(1), które wzajemnie się uzupełniają i znajdują potwierdzenie w obiektywnym materiale dowodowym w szczególności w postaci nagrania z kamery monitoringu, opinii biegłego chirurga, protokołu sekcji zwłok, dokumentacji medycznej i oględzin miejsca zdarzenia. Owo oczekiwanie apelantów jest ogólnikowe i pozbawione istotnych argumentów, w szczególności nie odnieśli się apelujący do konkretnych zeznań, przy ocenie których sąd orzekający miałby dopuścić się podnoszonych uchybień. Wszak wyniki oceny dowodów obciążających zostały przedstawione w pisemnych motywach wyroku, są pełne i logiczne. Skazanie oskarżonego nie wynika ze splotu niekorzystnych dla oskarżonego zdarzeń, czy bezpodstawnego pomówienia, ale jest skutkiem przestępnych jego

działań dostatecznie udokumentowanych.

Depozycje składane przez pokrzywdzone J. W. oraz E. W. na każdym z etapów postępowania były spójne i konsekwentne.

Pokrzywdzone szczegółowo opisały cały przebieg zajścia, a ich zeznania znalazły potwierdzenie w utrwalonym nagraniu z monitoringu, na którym uwidocznił jest R. W. na terenie placu zabaw oraz w okolicach śmietnika, w obrębie którego ujawniono pobitego S. K. (1). Co prawda, nagranie nie zarejestrowało bezpośrednio zdarzenia pobicia czy wypowiedzenia gróźb, ale wskazuje na obecność sprawcy w rejonie przestępstw i w czasie ich popełnienia.

Ponadto na nagraniu uwidocznił moment, w którym R. W. ucieka po uderzeniu E. W. i rzuca w nią ułamaną gałęzią. Analiza treści nagrania nie pozostawia wątpliwości, że oskarżony jest wzburzony. Tak

utrwalony
wizerunek
oskarżonego
pozostaje w zgodzie
z zeznaniami, jakie w
tym zakresie złożyły
pokrzywdzone – o
wulgarności
zachowania
oskarżonego, jego
agresji słownej oraz
fizycznej
przejawionej wobec
E. W.,
artykułowaniu
wobec
pokrzywdzonych
grózb karalnych
pozbawienia
zdrowia i życia,
które wzbudziły
w pokrzywdzonych
realną obawę
spełnienia, co jest
jak najbardziej
uzasadnione - biorąc
pod uwagę, że
oskarżony
dwukrotnie uderzył
pięścią w twarz
jedną z kobiet.
O nieobliczalnym
zachowaniu
oskarżonego
zeznawali również
małoletni K. W. i W.
N. (1).

Odnosząc się do
ustaleń faktycznych
dotyczących pobicia
E. W. wypada
podkreślić, iż oprócz
konsekwentnych
zeznań
pokrzywdzonych
kobiet, wspartych
zeznaniami w/w
małoletnich
świadków oraz

wspomnianego nagrania, w sprawie istotną pozostaje także opinia z zakresu medycyny, dotycząca etiologii i kwalifikacji medycznej doznanych przez E. W. obrażeń ciała, których to obiektywnych dowodów apelujący w żaden racjonalny sposób nie jest w stanie podważyć. Tym dowodom obciążającym – po szczegółowej ich analizie - słusznie dano wiarę i na nich oparto ustalenia faktyczne wyroku.

Nie ma racji skarżący obrońca kiedy podnosi, że na wiarygodność zeznań pokrzywdzonych J. W. oraz E. W. rzutuje to, iż w toku postępowania sądowego nie potrafiły odpowiedzieć na żadne z pytań obrony dotyczących szczegółów wyglądu oskarżonego w chwili zdarzenia.

Przede wszystkim pokrzywdzone szczegółowo opisały istotne dla identyfikacji oskarżonego elementy jego

wyglądu i ubioru interweniującym Policjantom oraz rozpoznały oskarżonego podczas zatrzymania, które nastąpiło w bardzo bliskiej odległości czasowej od zdarzenia. Relacje ich w kwestii najbardziej charakterystycznych cech wyglądu i ubioru sprawcy (krótkie włosy, białe skarpetki, ciemna bluza z kapturem z białym napisem, dresowe spodnie) pokrywają się z protokołem oględzin oskarżonego. W depozycjach pochodzących z postępowania przygotowawczego również szczegółowo relacjonowały przebieg zdarzenia i nie miały jakichkolwiek wątpliwości, że sprawcą inkryminowanego zdarzenia kierowania gróźb karalnych oraz pobicia pokrzywdzonych kobiet jest właśnie oskarżony. Na sali sądowej pokrzywdzone w jednoznaczny i nie budzący wątpliwości sposób rozpoznały osobę oskarżonego. Sam fakt, że

pokrzywdzone nie pamiętały pewnych szczegółów ubioru oskarżonego czy też jego cech szczególnych, jak też nie potrafiły zacytować wszystkich słów, jakie wypowiadał oskarżony, nie wpływa na odmówienie wiarygodności depozycjom tych świadków.

Świadkowie J. W. oraz E. W. potwierdziły odczytane im zeznania.

Naturalnym jest, że wpływ czasu w pamięci świadków spowodował zatarcie pewnych elementów dotyczących zdarzenia, w tym pewnych elementów ubioru, wyglądu oskarżonego, nie ma to jednak istotnego znaczenia dla finalnej oceny wiarygodności zeznań pokrzywdzonych, zwłaszcza biorąc pod uwagę, że same pokrzywdzone przyznały, że z uwagi na wpływ czasu nie pamiętają pewnych („drobnych”) szczegółów zdarzenia, a towarzyszące silne emocje u świadków związane ze zdarzeniem oraz

jego dynamika także przełożyły się na szczegółowość zapamiętania pewnych faktów.

Odnosząc się do zarzutów apelacji obrońcy, że także w zeznaniach małoletnich świadków pojawiają się rozbieżności, a które zeznania w ocenie skarżącego nie dają wystarczających podstaw do uznania oskarżonego winnym zarzuconego mu w pkt 3 aktu oskarżenia czynu - to apelant nie wskazał konkretnie, o jakie rozbieżności chodzi. Świadców K. W. i W. N. (2) byli naocznymi świadkami momentu zdarzenia, w którym oskarżony zaatakował pokrzywdzonego. Obserwowali zdarzenie z bliskiej odległości, bo zaledwie ok. 10-15 metrów przez cały okres jego trwania. Świadców ci spójnie zeznali, w jaki sposób i w którym miejscu doszło do zdarzenia i na czym polegało zachowanie oskarżonego. Mechanizm powstania urazów

u pokrzywdzonego S. K. (1), jaki wynika z zeznań tych świadków, potwierdzony został treścią dokumentacji medycznej, opinią z sądowo- lekarskiej sekcji zwłok oraz opinią biegłego chirurga A. K., jak też oględzin miejsca zdarzenia, gdzie ujawniono potłuczoną butelkę po alkoholu. Świadczenie w krótkim odstępie czasu od w/w zdarzenia poinformowali J. W., a następnie interweniujących funkcjonariuszy Policji, że sprawcą tego konkretnego zdarzenia był właśnie oskarżony i nie mieli jakichkolwiek wątpliwości przy jego rozpoznaniu (wskazali go jako sprawcę i opisali jego wygląd oraz strój, co do charakterystycznych elementów w spójny sposób z protokołem oględzin osoby oskarżonego). Prawdziwość wersji prezentowanej przez świadków K. W. i W. N. (2) została potwierdzona przez opinię biegłego psychologa

badającego oboje dzieci.

Słusznie też jako niewiarygodną, bo odosobnioną od zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, sąd rejonowy uznał wersję oskarżonego, jakoby nie miał z kontaktu z pokrzywdzonymi w dniu zdarzenia oraz, że nie został w tym dniu zatrzymany przez funkcjonariuszy Policji. Na przyjęcie wersji oskarżonego jako nieudolnej próby uwolnienia się od odpowiedzialności słusznie sąd meriti wskazał dowody w postaci zeznań małoletnich świadków, nagrania z monitoringu, protokołu zatrzymania osoby, pisemnej informacji ze Szpitala w B., w którym wg wersji oskarżonego miał ów być hospitalizowany w dniu zdarzenia. Również jako nieudolną linię obrony uznać należy wersję przedstawianą przez oskarżonego we wniesionej apelacji, że doszło do swoistej zмовы tak mieszkańców blokowiska,

sąsiadów, jak też uczestników przedmiotowego postępowania - celem bezpodstawnego dokuczenia R. W. i postawienia go w stan bezpodstawnego oskarżenia o czyny, jakie nie były jego udziałem. O fakcie zatrzymaniu oskarżonego w dniu zdarzenia świadczy także protokół sporządzony z tej czynności w sposób przewidziany prawem.

W związku z powyższym, sąd odwoławczy w całej rozciągłości podziela stanowisko sądu meriti w zakresie oceny przebiegu przedmiotowego zdarzenia, jak i metod ukierunkowanych na weryfikację jego przebiegu i skutków (jedyna odmienna ocena dotyczyła tego, czy zachowanie, o jakim mowa w pkt III aktu oskarżonego miało charakter „chuligański” – o czym mowa w dalszej części uzasadnienia).
Zatem, słusznie ocenił sąd I instancji, że w realiach przedmiotowej

sprawy na uznanie, iż oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona zarzucanych mu czynów (z art. 190 § 1 kk, art. 157§ 1 i 2 kk) pozwala zgromadzony materiał dowodowy. W tym miejscu podkreślić należy, iż w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku sąd rejonowy w sposób logiczny, precyzyjny i szczegółowy uzasadnił swe stanowisko w zakresie oceny zebranych dowodów. Zdaniem sądu okręgowego, powyższe wnioski sądu rejonowego są wyważone i przekonujące. Przede wszystkim zaś umacniają sąd okręgowy w przekonaniu, że sąd rejonowy prawidłowo i zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów dokonał subsumpcji zebranego materiału dowodowego na potrzeby niniejszego postępowania.

Zważywszy na powyższe okoliczności sąd odwoławczy nie dopatrzył się w przedmiotowej

sprawie błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku. Swobodna ocena dowodów nakazuje, aby sąd ocenił znaczenie, moc i wiarygodność materiału dowodowego w sprawie na podstawie wewnętrznego przekonania z uwzględnieniem wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, nie będąc przy tym związany żadnymi ustawowymi regułami dowodowymi (tak też SN w wyroku z 8.04.1997 r., IV KKN 58/97, Prokuratura i Prawo 1998/217). Wywody zaś zaprezentowane w uzasadnieniu skarżonego wyroku nie naruszają w żaden sposób przywołanej zasady swobodnej oceny dowodów, albowiem sąd I instancji miał na względzie wszystkie zebrane w sprawie dowody, które wnikliwie i starannie rozważył.

Na marginesie zauważyć należy, że dokonanie oceny zgromadzonego w sprawie materiału

dowodowego w sposób odmienny od oczekiwań stron procesowych nie stanowi naruszenia przepisów art. 7 i 410 kpk (Postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Karna z dnia 12 lutego 2016 r. III KK 20/16).

Stan dowodów wyklucza zaistnienie w sprawie wątpliwości dowodowych, o jakich mowa w art. 5 § 2 kpk, które miałyby prowadzić do uniewinnienia od przypisanych czynów. Należy zwrócić uwagę, że nie dające się usunąć wątpliwości to nie istnienie w dowodach sprzecznych wersji zdarzenia, ale brak możliwości rozstrzygnięcia między nimi, przy użyciu zasad oceny dowodów. Dopiero gdy sprzeczności nie da się rozstrzygnąć, to jest wątpliwości usunąć, wtedy wątpliwości rozstrzyga się na korzyść oskarżonego (art. 5 § 2 k.p.k.). Tłumaczenie wątpliwości na korzyść oskarżonych nie oznacza powinności wybierania wersji korzystniejszej.

Najpierw bowiem wybiera się wersję wynikającą z racjonalnej analizy dowodów, to jest tę, która wynika z decyzji o ich wiarygodności (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6.01.2004 r., V KK 60/03, OSPiP 2004/ 5/2; wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 15.01.2003 r., II AKa 360/02, KZS 2003/ 3/ 46; wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 7.12.2010 r. – II Aka 90/10 – POSAG 2011/1/100).

To apelanci (oskarżony, obrońca) usiłują podważyć prawidłowe ustalenia faktyczne sądu i doszukują się wątpliwości tam, gdzie ich nie ma. To natomiast, że skarżący nie zgadzają się z oceną dowodów zaprezentowaną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, nie jest równoznaczne z występowaniem w sprawie nieusuniętych wątpliwości.

Wniosek

<p>- o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>- kompleksowy i prawidłowo oceniony przez sąd metiti materiał dowodowy pozwalal na uznanie oskarżonego za winnego zarzuconych mu czynów - z modyfikacją opisu w zakresie czynu z punktu III aktu oskarżenia wynikającą z orzeczenia sądu II instancji;</p>			
<p>3.2.</p>	<p>- wynikający z apelacji obrońcy 3. zarzut rażącej niewspółmierność kary i środków karnych, poprzez orzeczenie wobec oskarżonego zbyt surowej, bezwzględnej kary pozbawienia wolności;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny (3) # niezasadny</p>	

<p>Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Stwierdzenie chuligańskiego charakteru występkę zarzuconego oskarżonemu w pkt III aktu oskarżenia, nie jest w ocenie sądu odwoławczego tak oczywiste jak wykazuje to sąd meriti w uzasadnieniu wyroku. Zgodnie z art. 115 § 21 kk „występkę o charakterze chuligańskim jest występek polegający na umyślnym zamachu na zdrowie, na wolność, na cześć lub nietykalność cielesną, na bezpieczeństwo powszechne, na działalność instytucji państwowych lub samorządu terytorialnego, na porządek publiczny, albo na umyślnym niszczeniu, uszkodzeniu lub czynieniu niezdatną do użytku cudzej rzeczy, jeżeli sprawca działa publicznie i bez powodu albo z oczywiste błahego</p>		

powodu, okazując
przez to rażące
lekceważenie
porządku
prawnego".
Przesłanki
wymienione w tym
przepisie tj.
zaatakowanie
jednego z
wymienionych dóbr
chronionych
prawem, umyślność
takiego zamachu,
działanie publiczne,
działanie bez
powodu lub z
oczywście błahego
powodu oraz rażące
lekceważenie
porządku prawnego
muszą być spełnione
kumulatywnie, aby
występek można
było uznać za
chuligański. Nie
sposób nie uznać
w okolicznościach
niniejszej sprawy,
aby zachowanie
oskarżonego
wskazywało na
rażące lekceważenie
porządku prawnego
i było podjęte
bez powodu. Czyn
oskarżonego był
bowiem wymierzony
w wartości takie
jak zdrowie i
życie ludzkie, a
sam oskarżony bez
powodu zaatakował
pokrzywdzonego,
prawdopodobnie,
aby wyładować
własne frustracje
czy niezadowolenie,
prawdopodobnie
„motywowany” przy

tym spożytym w dużych ilościach alkoholem.

Jednakże stosownie do treści art. 115 § 21 k.k., aby mówić o chuligańskim charakterze występku musi być spełniony poza „działaniem bez powodu lub z oczywistie błahego powodu, okazanie rażącego lekceważenia porządku prawnego” łącznie jeszcze element publicznego charakteru działania.

Odwołując się do orzecznictwa Sądu Najwyższego należy wskazać, iż działanie „publicznie” w rozumieniu art. 120 § 14 k.k. zachodzi wówczas, gdy bądź ze względu na miejsce działania, bądź ze względu na okoliczności i sposób działania sprawcy jego zachowanie się jest lub może być dostępne (dostrzegalne) dla nieokreślonej liczby osób, przy czym sprawca mając świadomość tej możliwości co najmniej się na to godzi oraz okoliczność, że określony czyn dokonany został w miejscu publicznym,

nie stanowi
wprawdzie sama
przez się
wystarczającej
podstawy do
ustalenia, iż sprawca
działał publicznie,
jednakże w wypadku
dokonania
umyślnego
występku
(stanowiącego
zamach na dobra
wskazane w art.
120 par. 14 k.k.)
w miejscu ogólnie
dostępnym, i to w
takich warunkach, w
których możliwość
bezpośredniego
dostrzeżenia
przestępnego
zachowania się
sprawcy jest ze
strony osób
postronnych w pełni
realna, przyjąć
należy, że sprawca
działał publicznie.
Kwestię, czy owa
możliwość była
realna, należy
oceniać i rozstrzygać
na podstawie
konkretnych faktów
zaistniałych w
określonej sytuacji
(por. uchwała SN
7 sędziów z
dnia 20 września
1973 roku, VI
KZP 26/73, OSNKW
1973/11/132; wyrok
SN z dnia 26
marca 1973 roku,
Rw 279/73,
Orzecznictwo Sądu
Najwyższego Izba
Karna rok 1973,
Nr 7-8, poz.

101). Także w doktrynie podkreśla się, że określenie „publicznie” nie jest tożsame z pojęciem „w miejscu publicznym”. Ten drugi termin oznacza miejsce dostępne dla nieograniczonego kręgu podmiotów, chociażby w chwili zachowania sprawcy nikt poza nim samym tam się nie znajdował. W orzecznictwie i literaturze przyjmuje się, że nie jest zachowaniem publicznym np. przekazywanie określonych treści w trakcie prowadzonej szeptem rozmowy w kawiarni, wysłanie listu do osoby ściśle określonej (por. [w:] A. Zoll (red.), G. Bogdan, K. Buchała, Z. Ćwiąkalski, M. Dąbrowska-Kardas, P. Kardas, J. Majewski, M. Rodzyńkiewicz, M. Szewczyk, W. Wróbel, Kodeks karny. Część szczególna. Komentarz do art. 117-277. Tom II, Zakamycze, 1999).

W świetle licznych judykatów Sądu Najwyższego publiczność działania sprawcy występku

chuligańskiego nie jest determinowana więc wyłącznie przez publiczny charakter miejsca jego czynu. Oznacza to, że możliwe są sytuacje niepublicznego działania w miejscu publicznym. Publiczność zachowania sprawcy polega bowiem na tym, że następuje ono w takich warunkach, że może być dostrzeżone przez niedającą się określić liczbę bliżej niezidentyfikowanych osób. Chodzi o ocenę dokonywaną in concreto. Czyn oskarżonego, o jakim mowa w punkcie III aktu oskarżenia przebiegał co prawda nie pod osłoną nocy, a przy tym na terenie miasta, ściślej blokowiska, w sąsiedztwie placu zabaw. Jednak do jego popełnienia doszło w obrębie śmietnika (a dokładnie jego pergoli mającej na celu zasłonięcie widoku wnętrza), a więc w miejscu celowo wręcz osłoniętym i stosunkowo odosobnionym przed oczami przechodniów, toteż czyn w tych

warunkach nie mógł być postrzegany przez ową nieokreśloną liczbę osób. Należy w tym przypadku odróżnić zaistnienie czystego zbiegu okoliczności od przewidywalnej racjonalnie sytuacji, że zachowanie sprawcy mogło być dostrzeżone przez nieokreśloną liczbę osób. In concreto jego świadkami była zaledwie dwójka małych dzieci, prawdopodobnie przechodzących czy przebiegających obok śmietnika, być może na skróty do placu zabaw, u których z ich depozycji nie wynika, aby zdarzenie wywołało przerażenie czy zgorszenie.

Dostrzeżenie czynu było bardziej dziełem przypadku, a miejsce jego popełnienia z natury swojego przeznaczenia jest odseparowane od oczu przechodniów.

Nie można było zatem przyjąć publiczności działania oskarżonego, a skoro ten konstytutywny element został wykluczony, nie można też uznać, że wystąpił tu

związek z art. 57a § 1 kk. Dlatego sąd odwoławczy wyeliminował z opisu tego czynu przypisanego oskarżonemu w/w znamię, a z jego kwalifikacji prawnej przepis art. 57a § 1 kk.

Należało także w konsekwencji tego pominąć również w opisie przypisanego oskarżonego czynu przesłankę - rażącego lekceważenia prawnego i działania bez powodu. Wiąże to się ściśle - w ujęciu obiektywnym - z publicznością działania sprawcy występku chuligańskiego, który przez taki sposób działania (publiczny) narusza porządek prawny, co odbierane jest przez obserwatorów jako wyraz rozwydrzenia, brutalności, wywołując oburzenie i zgorzenie. Ustalony przez sąd rejonowy przebieg czynu z punktu III, charakteryzujący się raczej skrytością działania nie mógł takich efektów wywołać.

Wyeliminowanie z opisu czynu

przypisanego
oskarżonemu
znamienia czynu
chuligańskiego
wpłynęło na
obniżenie wymiaru
kary orzeczonej za
ten czyn.

Nagromadzenie
okoliczności
obciążających po
stronie oskarżonego,
a wymienionych w
pisemnym
uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku,
powodowało, że
należało przyjąć w
sprawie przewagę
okoliczności
obciążających i
zaakceptować
wymiar kar
jednostkowych
orzeczonych przez
sąd rejonowy za
przypisane
oskarżonemu czyny
w pkt I i
II. Wyeliminowanie
z opisu czynu
przypisanego
oskarżonemu z pkt
III znamienia
występku
chuligańskiego
wpłynęło na
obniżenie wymiaru
kary orzeczonej za
ten konkretny czyn,
a w konsekwencji
powyższego także
w zakresie kary
łącznie.

W szczególności
wielokrotna
karalność

oskarżonego, w powiązaniu z poważnymi obrażeniami głowy pokrzywdzonego mężczyzny, użyciem butelki, a także kierowane groźby, połączone z uszkodzeniami twarzy jednej z pokrzywdzonych kobiet, wskazuje na bardzo wysoki stopień społecznej szkodliwości i niemożność wymierzenia kar pozbawienia wolności w dolnych granicach sankcji, zwłaszcza w przypadku czynu zarzuconego w pkt III. Przy czym, skoro sąd I instancji nie wymierzył kar w górnych granicach ustawowego zagrożenia z sankcji, to wymierzone kary jednostkowe, wobec występujących w sprawie okoliczności obciążających i ustalonego stopnia społecznej szkodliwości, nie mogą być uznane za rażąco surowe tj. takie, których wymiaru w okolicznościach sprawy nie da się zaakceptować.

Wyeliminowanie z opisu czynu występku chuligańskiego

skutkowało
obniżeniem kary
jednostkowej za
czyn przypisany w
pkt III i skutkowało
ingerencją w
rozstrzygnięcie o
karze łącznej.
Wymierzając karę
łączną sąd okręgowy
wziął wprawdzie pod
uwagę okoliczności
podmiotowe i
przedmiotowe
czynów, a
mianowicie to, że
przestępstwa zostały
popelnione na
szkodę różnych
osób, że są
one do siebie
podobne oraz, że
popelnione zostały
w bardzo bliskim
odstępie czasowym.
Okoliczności te były
również brane pod
uwagę przez sąd
I instancji przy
wymiarze kary
łącznej i przesądziły
o wymierzeniu tejże
kary w wysokości
4 lat pozbawienia
wolności (przez
ten sąd) przy
zastosowaniu zasady
pełnej absorpcji i
z zastosowaniem
przepisów
względniejszych dla
sprawcy (bowiem
bez obostrzenia
dolnej granicy
wymiaru kary).
Akceptując ten
model (i wobec
braku apelacji „na
niekorzyść” go
kwestionującej) -

wobec odpadnięcia okoliczności występku chuligańskiego i zmiany wysokości kary za ten czynu, powyższe musiało zostać uwzględnione przy wymiarze kary łącznej. Kara łączna musi bowiem tak jak każda inna kara spełniać ogólne przesłanki wymiaru kary i być karą współmierną.

Uwzględniając powyższe sąd II instancji uznał, że kara łączna w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności będzie karą spełniającą zadania prewencji ogólnej i szczególnej i będzie karą współmierną, sprawiedliwą nie noszącą cech przesadnej represji.

Natomiast okoliczności wymienione przez obrońcę choroba oskarżonego nie mogą same w sobie stanowić podstaw do stwierdzenia, że wymierzona kara oraz środki karne są rażąco surowe, gdyż te okoliczności mogą mieć ewentualny wpływ dopiero przy wykonaniu kary pozbawienia wolności (choroba oskarżonego).

Zresztą obrońca

oczekiwałby za
popelnienie trzech
występków kary
łączonej, której
wymiar pozwalałby
na zawieszenie
wykonania kary
pozbawienia
wolności, nawet przy
zastosowaniu art. 4
§ 1 kk, który
to wnioskowany
wymiar w realiach
przedmiotowej
sprawy,
uwzględniając
okoliczności
obciążające
wskazane powyżej,
nie byłby możliwy.

W kwestii orzeczonej
na rzecz
pokrzywdzonej
nawiązki, to pełni
ona funkcję
rekompensaty w
stosunku do osoby
pokrzywdzonej
występkiem o
charakterze
chuligańskim, jako
czynem o
szczególnym rodzaju
społecznej
szkodliwości.
Obligatoryjny
charakter nawiązki
zwiększa
dolegliwość sankcji
grożącej za
dopuszczenie się
występku o
charakterze
chuligańskim, co
znajduje
bezpośredni wyraz
w funkcji
zapobiegawczej
uregulowania.

Obligatoryjność orzeczenia nawiązki wynika z samego faktu skazania za występki o charakterze chuligańskim. Nie jest w żadnej mierze uzależniona od ustaleń faktycznych, które dotyczą zachowania oskarżonego wobec konkretnego pokrzywdzonego (wyr. SN z 6.2.2013 r., IV KK 178/12, Legalis). Skoro więc można orzec nawiązkę nawet do kwoty 100.000 zł. jej ukształtowanie na poziomie 1.000 zł. – na rzecz pokrzywdzonych czynami opisanymi w punktach I i II aktu oskarżenia - jawi się jako niewygórowane tak w kwestii okoliczności czynu, jak też możliwości majątkowych sprawcy i celów zapobiegawczych jakie ma osiągnąć, na co słusznie zwrócił uwagę sąd meriti.

Inaczej ma się rzecz z nawiązką orzeczoną w związku ze skazaniem za czyn opisany w punkcie III aktu oskarżenia.

Alternatywą dla orzeczenia obowiązku pełnego naprawienia szkody jest nie tylko możliwość nałożenia obowiązku częściowego jej naprawienia, ale także możliwość orzeczenia nawiązki na rzecz pokrzywdzonego, a w razie jego śmierci w wyniku popełnionego przez skazanego przestępstwa, nawiązki na rzecz osoby najbliższej, której sytuacja życiowa wskutek śmierci pokrzywdzonego uległa znacznemu pogorszeniu. W doktrynie prawa cywilnego wskazuje się, że "znaczne pogorszenie sytuacji życiowej polegać może na utracie możliwości uzyskania pomocy przy prowadzeniu gospodarstwa domowego, wychowaniu dzieci itp." (P. Sobolewski, w: K. Osajda (red.), Kodeks cywilny. Zobowiązania, 2017, art. 446, Nb 35; por. wyr. SN z 16.12.1986 r., IV CR 442/86, OSNCP 1988, Nr 4, poz. 49, w którym SN uznał spowodowanie

śmierci rodziców i pozbawienie możliwości wychowania w rodzinie za istotne pogorszenie sytuacji życiowej dzieci). Sąd Najwyższy zauważył, że "znaczne pogorszenie sytuacji życiowej" należy odczytywać "nie tylko w materialnym aspekcie zmienionej sytuacji bliskiego członka rodziny zmarłego, ale w szerszym kontekście, uwzględniającym przesłanki pozaekonomiczne określające tę sytuację (np. utratę oczekiwania przez osobę poszkodowaną na pomoc i wsparcie członka rodziny, których mogła ona zasadnie spodziewać się w chwilach wymagających takich zachowań, zwłaszcza w razie choroby)" (wyr. SN z 3.12.2010 r., I PK 88/10, OSNAPiUS 2012, Nr 3-4, poz. 37).

Przykłady „znacznego utrudnienia” wiąże się w literaturze z nieprzewidywalnymi trudnościami w dowodzeniu wysokości szkody (D. Szeleszczuk [w:]

Kodeks..., red. A. Grześkowiak, K. Wiak, 2018, s. 461). Utrudnienia dotyczą zatem tylko sfery możliwości procesowych w realiach danej sprawy, nie zaś dopuszczalności samej kompensacji. Zarazem należy zgodzić się z twierdzeniem, że w razie istnienia wskazówek pozwalających szacować wartość szkody sąd powinien orzec obowiązek jej naprawienia, nie zaś automatycznie przechodzić do orzeczenia nawiązki, tym bardziej że obowiązek naprawienia szkody może być orzeczony zarówno w całości, jak i w części, zatem w granicach, w jakich sąd karny jest w stanie ustalić, niekoniecznie precyzyjnie, jego wartość. Nawiązka jest orzekana na rzecz pokrzywdzonego. W razie jego śmierci beneficjentami mogą stać się osoby najbliższe, ale jedynie wówczas, gdy ich sytuacja życiowa wskutek śmierci pokrzywdzonego uległa znacznemu pogorszeniu, np.

pozostawały one na wyłącznym utrzymaniu pokrzywdzonego lub istotnym źródłem ich utrzymania było wypłacane przez pokrzywdzonego świadczenie alimentacyjne.

Trafnie podkreśla się w judykaturze, że „Norma dekodowana z art. 46 § 2 KK chroni interesy pokrzywdzonego oraz osób, których sytuacja życiowa w wyniku śmierci spowodowanej przestępstwem uległa pogorszeniu i nałożenie nawiązki ma ją w pewnym stopniu zrekompensować, lecz nie zamykać drogi do odszkodowania. Od decyzji poszkodowanych w tej sytuacji zależy, czy będą dochodzić i dowodzić szkody i jej wysokości w dalszym ewentualnym postępowaniu cywilnym” (wyr. SA we Wrocławiu z 17.5.2018 r., II AKA 106/18, Legalis).

Sąd odwoławczy zważył, że pokrzywdzony czynem z punktu III aktu oskarżenia

przed feralnym zajściem mimo, że był osobą w wieku 82 lat, nie wymagał pomocy osób trzecich w codziennym funkcjonowaniu. Był osobą w ocenie syna samodzielną, robił sam zakupy, załatwiał wszystkie sprawy, jeździł na rowerze, był osobą dostatecznie sprawną fizycznie i psychicznie. Zamieszkiwał u syna, choć w zasadzie prowadził osobne gospodarstwo domowe. Z zeznań syna nie wynika, aby pomagał w utrzymaniu mieszkania czy też w inny sposób stanowił istotne wsparcie dla rodziny, gospodarstwa domowego w sensie tak finansowym, jak i logistycznym. W takiej sytuacji nie może być mowy o "znacznym pogorszeniu sytuacji życiowej" D. K., choć niewątpliwie strata ojca S. K. (2) w wymiarze emocjonalnym jest bezsporna, ale nie o to chodzi przy orzekaniu nawiązki w oparciu o treść art. 46 § 2 kk. Wyeliminowanie znamienia

<p>chuligańskiego charakteru czynu opisanego w pkt III aktu oskarżenia powoduje, iż nie mamy już do czynienia z obligatoryjnością nawiązki wynikającą z art. 57a § 2 kk.</p>				
<p>Wniosek</p>				
<p>- o zmianę wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu łagodniejszej kary pozbawienia wolności (jednostkowych i łącznej) z warunkowym zawieszeniem jej wykonania i uchylenie wyroku w pkt 3), 4), 5) i 6);</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>				
<p>wskazano powyżej ;</p>				
<p>3.3.</p>	<p>wynikający z apelacji prokuratora 4.obrazy obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a to art. 413 § 1 pkt 6 kpk poprzez nie</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

	<p>powołanie w pkt 2 wyroku art. 4 § 1 kk w podstawie prawnej wymierzenia oskarżonemu kary łącznej, a więc wskazanie jako podstawy prawnej jedynie art. 85 § 1 kk i art. 86 § 1 kk;</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>W kwestii apelacji prokuratora nie można odmówić jej słuszności. Jak wynika z pisemnego uzasadnienia wyroku Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. orzekając w zakresie kary łącznej zastosował przepisy art. 85 § 1 kk i art. 86 § 1 kk w uprzednim brzmieniu, względniejszym dla oskarżonego, który model orzekania zaakceptował sąd odwoławczy. Sąd meriti nie powołał się na przepis art. 4 § 1 kk w podstawie prawnej orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej, co stanowiło uchybienie, które konwalidował sąd odwoławczy zmieniając w tym zakresie wyrok -</p>				

wobec rozpoznawania także innych zarzutów apelacyjnych.			
Wniosek			
- o zmianę wyroku poprzez wskazanie w punkcie 2 wyroku w podstawie prawnej art. 4 § 1 k.k., a w pozostałym zakresie utrzymania zaskarżonego wyroku w mocy;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
wskazano powyżej;			
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU			
4.1.			
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności			
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO			

1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
- sprawstwo czynów gróźb i spowodowania uszczerbku na zdrowiu zarzuconych oskarżonemu z wyjątkiem chuligańskiego charakteru występku zarzuconego w pkt III aktu oskarżenia, a przypisanego w punkcie 1 tiret trzeci wyroku;		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
- wskazano powyżej;		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
- wyeliminowanie chuligańskiego występku z zarzutu pkt III i nowy wymiar kary jednostkowej za ten czyn, a w		

<p>konsekwencji oraz kary łącznej ze wskazaniem na treść art. 4 § 1 w podstawie prawnej wymiaru kary łącznej, uchylenie rozstrzygnięcia zawartego w pkt 4 wyroku - o orzeczeniu nawiązki na rzecz syna zmarłego S. K. (1);</p>			
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>			
<p>- wskazano powyżej w rubryce odnoszącej się do omówienia zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego oraz prokuratora;</p>			
<p>1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>5.3.1.1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>5.3.1.2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	

	nowo przewodu w całości		
Zwiążle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiążle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiążle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
pkt 3 i 4	<p>Wysokość kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym na poziomie jednokrotności stawki minimalnej została określona w oparciu § 17 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 4 ust 1-3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu - mając na uwadze nakład pracy obrońcy w sprawie</p> <p>Zwalniając oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze z uwagi na trudną sytuację życiową, bytową, charakter i wysokość dochodu oparto się na przepisie art. 624 § 1 kpk.</p>	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	oskarżony		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wina		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. zaskarżenia	Granice	
-----------------------------	----------------	--

Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina, kara, środek karny		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.13. zaskarżenia	Granice	
Kolejny numer załącznika	3	

Podmiot wnoszący apelację	prokurator	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	podstawa wymiaru kary łącznej	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej	

	orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana